

Egots samarbete med eller hindrande av det verkliga jaget

Välkomna, mina käraste vänner. Må välsignelser och styrka, förståelse av sanningen och den universella energins vitala flöde fylla och stärka er när ni hör dessa ord och när ni tar dem med er – kanske mer som en inre effekt på era psykiska krafter än som ett intellektuellt minne av orden.

Många av mina vänner på denna intensiva självförverkligandets väg, har kommit till ett vägsکیل där de ser det gamla inre landskapet, som utgör rädsla: rädsla för livet, rädsla för döden, rädsla för njutning, rädsla för att ge upp kontrollen, rädsla för känslor – rädsla för varandet som sådant. Det krävs en avsevärd självkonfrontation, som ni alla vet, för att vara medveten om dessa rädslor. De är vanligtvis övertäckta, men de existerar likväl.

Många av mina vänner har kommit till den punkt där de till sin förvåning och förfäran plötsligt börjar se hur de är rädda för alla dessa aspekter av livet som jag just nämnde. Allteftersom medvetenheten om dessa rädslor ökar, blir man gradvis och automatiskt också medveten om effekterna som dessa hittills omedvetna rädslor har på ens liv: vad de får en att göra och hur de får en att dra sig tillbaka från att leva. Man börjar då förstå dessa diffusa känslor av att gå miste om livet som man vanligtvis har utan att helt veta varför, och man börjar inse hur mycket man går miste om. Mina vänner, ni går verkligen miste om själva livet. Ni går miste om livets kreativa process genom att vara rädda för den processen.

Jag skulle nu vilja diskutera vissa aspekter av dessa rädslor, deras gemensamma nämnare, som kommer att visa för er hur man korrigerar ett onödigt tillstånd av rädsla, frustration och smärta. Även de av er som ännu inte har upptäckt att dessa rädslor existerar, kommer förr eller senare att upptäcka deras förekomst, särskilt när ni finner er växa och röra er dynamiskt på en väg där ni utvecklar och förverkligar er själva. När ni på så sätt blir medvetna om hur ni gömde er från livet på grund av dessa rädslor, kommer mina ord – retrospektivt och retroaktivt – att bli till stor hjälp. De kan så ett frö i ert psyke nu, som kommer att bära frukt när hela du är redo att se problemet och lösa det. Att hantera dessa rädslor utgör verkligen livets huvudsakliga problem.

Det ligger i alla dessa rädslors natur att egots funktion och dess relation till det verkliga jaget har missförstått. Den här relationen är oerhört subtil och svår att sätta ord på, för som alla livets sanningar är den full av synbarliga motsägelser, åtminstone så länge man tänker och lever på ett

dualistiskt sätt. I den stund som dualismen transcenderas, blir två motsatta och synbarligen ömsesidigt uteslutande aspekter lika sanna. Detta gäller för egot i relation till det verkliga jaget. Det är sant när man säger att egots övertag, dess överdrivna styrka, utgör det största hindret för ett fruktbart liv. Och det är lika sant när man säger att ett svagt ego inte kan upprätta ett hälsosamt liv. Dessa utgör inte motsatser eller ömsesidigt uteslutande fakta, mina vänner.

Innan vi går in på detta mer i detalj, låt mig först och främst understryka att mänsklighetens olyckliga tillstånd primärt beror på att man bortser från det verkliga jaget. I bästa fall accepterar de mer upplysta människorna dess existens som en filosofisk föreskrift, men detta skiljer sig helt från upplevelsen – den levande, dynamiska upplevelsen – av dess existens. Om människor vore utbildade med tanken om och målet att de inrymmer någonting djupt inom sig som är oändligt överlägset egots jag, skulle de ges möjlighet att, genom att experimentera och utforska, söka efter en kommunikation med denna kärna. De skulle kunna nå sitt sanna inre väsen.

Eftersom så inte är fallet, blir människor mer och mer begränsade i sina uppfattningar och mål. De bortser från att det finns något annat levande inom dem förutom egot. Även de av er som under många år har bildat er en uppfattning om det verkliga jaget, om den kreativa substans¹ som ger liv åt varje människa, glömmer i nittiofem procent av ert dagliga liv att detta kreativa väsen lever och rör sig inom er och ni lever och rör er i det. Ni glömmer att det finns. Ni försöker inte nå dess visdom. Ni sätter all er tillit till ert begränsade, yttre egojag. Ni underlåter att öppna er för det djupare jagets sanning och känslor. Ni rör er tanklöst framåt som om det egentligen inte fanns något annat än ert medvetna sinne, ert egojag med dess direkt tillgängliga tankeprocesser och viljekraft. Med denna inställning går ni miste om mycket.

En sådan glömska har oundvikligen olika slags konsekvenser. Den första är frågan om identifikation. När du uteslutande identifierar dig med egot eller det yttre medvetna jaget, när din jagkänsla huvudsakligen förknippas med egots funktioner, blir du helt obalanserad och ditt liv töms på substans och mening. Eftersom ego inte kan ersätta eller på något sätt komma i närheten av det verkliga jagets resursrikedom, är det oundvikligt att sådana människor – och de utgör majoriteten av människor – blir oerhört rädda och otrygga. De måste känna sig otillräckliga och deras känsla av livet, av att leva, av jaget, måste bli mycket platt och onjutbar. Man letar då – ofta febrilt – efter substitut för glädje och njutning, som är tomma och lämnar en utmattad och missnöjd. Egot kan inte tillföra livet djupa känslor och en djup prägel. Det kan inte heller frambringa en djup och kreativ visdom. Egot kan bara memorera, lära sig, hämta in andra människors kreativa kunskaper, upprepa och kopiera. Det är utrustat för att komma ihåg, sortera ut, välja, besluta sig för, röra sig i en viss riktning – yttre eller inre. Dessa är dess funktioner. Men det är inte egots funktion att känna, att på djupet uppleva och veta, vilket är att vara kreativ. När

¹ Eng. "creative substance", som i andra föredrag också har översatts till skapande substans. Övers. anm.

jag säger kreativ, menar jag inte bara konstnärligt kreativ. Varje enkel, levande handling i livet kan vara kreativ, förutsatt att man aktiveras av det verkliga jaget. Ingen handling är kreativ när man är avskuren från det verkliga jaget, oavsett hur mycket möda man lägger ner på den. Det verkliga jaget är i själva verket utan ansträngning. Varhelst det kommer till uttryck, finns det en ansträngning, men det är alltid en ansträngning utan ansträngning. Även detta kan tyckas vara en motsägelse.

Låt oss gå tillbaka till dessa grundläggande, mänskliga rädslor som jag tidigare räknade upp och betrakta dem i ljuset av denna information. Dessa rädslor uppstår, som jag nämnde, som ett resultat av att man gör sig avskuren från det verkliga jaget och förblir i okunnighet och lever med falska idéer. Låt oss börja med rädslan för döden, eftersom det är just den rädslan som kastar en sådan skugga över allas liv. Om man huvudsakligen identifierar sig med sitt ego, är rädslan för döden faktiskt helt berättigad, för egot dör verkligen. Detta kan låta som ett skrämmande uttalande för dem som ännu inte har upplevt sitt inre väsens sanning och verklighet. Det är skrämmande precis av den anledning som jag just nämnde, nämligen att en känsla av att vara, av att existera, en jagkänsla, existerar för så många genom att de endast identifierar sig med egot. Detta är anledningen till att ingen människa som har aktiverat sitt verkliga jag och upplever det som en daglig verklighet någonsin är rädd för döden. Man känner och vet om sin odödliga natur, man är fylld med dess eviga kvalitet; den kan endast utgöra ett kontinuum, för detta är dess inneboende natur. Detta kan inte förklaras av den logik som egot är vant vid; en sådan logik är alltför begränsad för att förstå detta.

När egot ges en otillbörlig betydelse i ens känsla av att vara levande uppstår en ond cirkel. Om man inte kan föreställa sig att man kan tänka, känna och vara i sig själv i någon annan verklighet än i egots verklighet, kan man givetvis inte uppleva det verkliga jagets högre förmågor och större verklighet. Att få höra att egots förmågor, som man betraktar som de enda verkliga förmågorna, upphör att existera, måste därför verka skrämmande. Men för de av er som har upplevt det verkliga jagets oförfalskade verklighet, kan detta uttalande aldrig vara skrämmande. Du vet då mycket väl hur underlägset, flyktigt och otillräckligt egot är jämfört det inre, eviga väsendets verklighet, som du kommer att uppleva som evigt närhelst du stöter samman med det. Rädslan för döden måste därför enbart finnas när jagkänslan uteslutande är knuten till egots jag.

Jag vill här tillägga att en intellektuell acceptans av det verkliga jaget som en filosofisk föreskrift inte kommer att lindra rädslan för döden, eftersom det inte kan ge en känsla av verklighet och sann upplevelse av det verkliga jaget. Detta kräver mer. Det kräver att det verkliga jagets förmågor förverkligas. Detta nödvändiggör, som ni vet, vissa mycket bestämda utvecklingsstadier. Jag kommer att säga mer om detta senare.

Nästa rädsla på listan skulle vara rädsla för livet. Ni har hört mig säga otaliga gånger att den som är rädd för livet måste vara rädd för döden och den som är rädd för döden måste vara rädd för livet, för de är i verkligheten samma sak. Detta uttalande kan också endast helt förstås när man upplever det verkliga jaget, som förenar alla synbarliga motsatser. Då ser man att livet och döden utgör den soliga och skuggiga sidan – om jag kan uttrycka det så – av en viss medvetandeyttring, varken mer eller mindre.

Rädslan för livet är alltså berättigad när ens identifikationskänsla uteslutande är knuten till egot, eftersom egots förmågor att hantera livet och leva ett fruktbart liv är ytterst begränsade. De är i själva verket helt otillräckliga och måste lämna individen osäker, otrygg, otillräcklig. Det verkliga jaget har å andra sidan alltid svar, har alltid lösningar, oavsett vad problemet är; det gör alltid en erfarenhet, oavsett hur onödigt och meningslös den kan tyckas vara i början, till en djupt meningsfull språngbräda mot ytterligare expansion. Det ökar livsupplevelsen och förverkligandet av ens inneboende möjligheter. Det har därför förmågan att göra dig mer levande, mer uppfylld och stadigt starkare.

Utan tvivel kan inget av detta sägas om egot. Egot är ständigt insnärjt i synbarligen olösliga situationer, problem och konflikter. Egot är uteslutande anpassat till dualitetens nivå: det ena kontra det andra, rätt kontra fel, svart kontra vitt, bra kontra dåligt. Detta är, som ni vet, otillräckligt för att närma sig de flesta av livets problem. Bortsett från det faktum att ingen sanning kan bli funnen om man betraktar den ena sidan som svart och den andra som vit, innefattar dessa problems dimensioner många andra hänsynstaganden. Egot är oförmöget att transcendera den dualistiska nivån, att harmonisera båda sidors sanning, så att säga. Det kan därför inte hitta lösningar och befinner sig i ständig knipa och oro. En egoidentifikation för därför automatiskt med sig en rädsla för livet i kölvattnet.

Nästa på listan skulle kunna vara rädsla för välbehag. För de av er vars utforskande av er själva ännu inte är särdeles djupgående, kan ett sådant uttalande låta helt otroligt – precis som rädsla för lycka skulle göra. Du skulle då säga till dig själv: ”Detta gäller inte för mig.” Men låt mig säga till er att alla, i den grad de känner sig olyckliga, ouppfyllda och tomma, är rädda för lycka, uppfyllelse och välbehag, oavsett hur mycket de eftersträvar och trängtar efter det på den medvetna nivån. Det måste vara så; det är ekvationen som måste gå jämnt ut. Ditt liv uttrycker detta faktum, eftersom ditt liv aldrig är en produkt av omständigheter utanför din kontroll eller av orsaker utöver de som du i ditt inre har satt i gång. Det är alltid en produkt av ditt eget inre medvetande. Ni vet detta i teorin såväl som i praktiken. Åtminstone de av er som har gjort vissa upptäckter om er själva, kommer mer och mer att se att ni på ett eller annat sätt har skapat och skapar vad som än felar. Glöm aldrig någonsin detta.

Rädslan för välbehag, för lycka, för uppfyllelse är alltså en verklighet som gäller för alla människor. Först handlar det bara om att medvetet ta kontakt med denna rädsla. I den stund du gör det, då kommer du åtminstone att förstå varför ditt liv inte frambringar det som en annan del av dig så ivrigt önskar. Ju mer egot krampaktigt försöker få vad du medvetet önskar och glömmer att det inte är egot ensamt som kan uppnå det, desto mindre kan uppfyllelsen vara möjlig. Det är likväl inte det medvetna egot som nödvändigtvis hindrar det, utan någon annan del av ditt väsen som varken utgör egot eller det verkliga jaget. Det medvetna egot drivs dock ofta blint till att agera på det sätt som den omedvetna, rädda, livsvägrande delen dikterar. Detta rationaliseras då och bortförklaras. Även när man endast är trogen egots aktiva jag med dess medvetande, även då är egots jag inte mer än en lydlig underhandlare, oavsett om du vet om det eller inte. Frågan är endast huruvida egot följer felaktiga destruktiva drivkrafter eller om det aktiveras av det verkliga jaget.

Det är därför absolut nödvändigt att vara öppen för era egna inre reaktioner som flyr undan lycka och välbehag. För att förstå detta i ett sammanhang, skulle jag nu vilja säga till er: Om du erhåller din jagkänsla enbart från egots förmågor, måste det tyckas vara förfärligt skrämmande att ge upp egot. Och det är precis här som ni fångas i en olöslig konflikt, så länge ni förblir fast i den: utveckling och njutning, fröjd och att leva kreativt, uppfyllelse och lycka, kan endast finnas när det verkliga jaget aktiveras, när du inte uteslutande identifierar dig med egot, utan när du har kontakt med och identifierar dig med det verkliga jaget, med ditt väsens eviga, kreativa substans. Och här är det som är viktigt: Detta gör det nödvändigt att man släpper egots direkta kontroll. Det kräver tillit och mod att överlämna sig till en inre rörelse som inte svarar på de yttre tanke- och viljeförmågorna.

Det är lätt att konstatera sanningen i detta uttalande när du tänker en minut på de upplyftande stunderna i ditt liv. Det som var verkligen njutbart, inspirerat, utan ansträngning och rädsla, kreativt och djupt glädjefyllt, berodde just på detta släppa taget och låta sig besjålas av något annat än de vanliga förmågorna under det yttre jagets direkta styrning. Lycka är då inte bara möjlig, utan är en naturlig biprodukt. Du kan inte vara det verkliga jaget utan att vara lycklig och du kan inte vara lycklig om du inte är integrerad med och levandegjord av det verkliga jaget. Detta är den slags lycka som inte känner till någon rädsla för avslut eller förlust eller ovälkomna biprodukter. Det är den slags lycka, som jag nämnde i ett annat sammanhang, som på en och samma gång är dynamisk, stimulerande, spännande, livfullt levande och samtidigt fridfull. Det finns inte längre någon tudelning som uppstår ur att dessa begrepp separeras och görs till ömsesidigt uteslutande motsatser, vilket är vad det dualistiska egot gör. I det tudelade sättet att uppleva livet, utesluter fridfullhet spänningen och för med sig tristess. Spänningen utesluter frid och för med sig oro och spändhet. Man konfronteras, som i så många andra fall, med ett val som inte längre blir nödvändigt när man går in i det förenade verkliga jagets rike.

Hur kan man utan fruktan omfamna ett tillstånd där man måste avstå från egots förmågor, när känslan av att vara levande uteslutande tycks komma från just dessa förmågor? Det är precis här som ni är fångade. Om ni inte ser er rädsla för lycka i detta ljus, kommer ni inte att finna er väg ut ur den här fällan. Ni kommer ständigt att vackla. Ni kommer å ena sidan att vara skräckslagna inför att släppa taget om egot. Ni kommer å andra sidan ständigt att befinna er i en större eller mindre hopplöshet som kan vara mer eller mindre medveten. En känsla av att gå miste om livet, att sakna något väsentligt, kommer att hemsöka er, för det som är nödvändigt för att lindra detta tillstånd kan inte komma till stånd förrän ni släpper egots övertag.

Detta leder mig till nästa i hög grad relaterade rädsla på listan och det är rädslan för att släppa taget. Återigen, om ens jagkänsla uteslutande erhålls från egot, kan personligheten inte släppa taget. Att släppa taget skulle då innebära förintelse. Men för de som har börjat att se, först här eller där, lite i taget, det verkliga jagets sanning och verklighet, kommer detta att släppa taget inte bara att vara utan fara, det kommer att vara livet självt.

Det nya tillståndet, de nya vibrationerna, de nya sätten som det verkliga jaget fungerar på, är något som man endast gradvis kan vänja sig vid. Men detta är definitivt inte oförenligt med att leva i en kropp i denna jordiska sfär. Inte alls. Det innebär bara ett harmoniskt samspel mellan egot och det verkliga jaget. Det innebär att känna till egots funktioner, dess begränsningar, liksom dess makt. Jag ska återkomma till detta.

Först skulle jag vilja säga att närhelst man är rädd för det verkliga jaget, måste man vara rädd för livet och döden, välbehag och uppfyllelse, lycka och förverkligande, sina känslor och den kreativa processen i sig. För det andra är det uppenbart att känslor inte kan styras av egot. De som försöker sig på detta bedrar bara sig själva. De tillintetgör det verkliga jagets spontanitet och frihet. Detta är anledningen till att känslor aldrig kan svara på ett måste, utfärdat antingen av andra eller av jaget. De uppkommer indirekt och tycks ha sitt eget, självständiga liv, sina egna lagar, sin egen logik och visdom. Det skulle vara bättre för er att utforska och förstå den här lagen och visdomen, snarare än förneka känslorna och lägga egots kläna logik, lagar och falska visdom ovanpå dem. Känslor är ett uttryck för den kreativa processen i sig. Alla vet att den här processen inte heller kan forceras. Den kan endast uppmuntras eller motarbetas, precis som är fallet med känslor. Känslor och den kreativa processen utgör inre rörelser, som jag också kallar själsrörelser. De har sina budskap och tecken som inte kan beaktas för mycket om individen ska uppnå självförverkligande och upprätta kontakt med det verkliga jaget.

Det verkliga jaget avger och utsänder ett vitalt energiflöde som består av många distinkta strömmar. Det är det jag brukar kalla livskraften. Denna livskraft är inte bara en ofantlig kraft: den

är medvetande. Den inrymmer djup visdom och obeveklig lagbundenhet, evig och oföränderlig. Det är nödvändigt att utforska och förstå dessa lagar. En sådan förståelse berikar livet på ett underbart sätt, i en grad som ni inte kan föreställa er.

Att förneka den intensiva extasen i den här livskraften som kommer till uttryck mer intensivt inom vissa områden än inom andra, på alla livets nivåer, innebär att söka upp olika grader av död. Att omfamna den här livskraften innebär att leva utan död. Att förneka livets högsta välbehag *är* döden. Det faktum att egot uppstod innebär att döden uppstod. Jag kan inte gå in på detaljer kring detta nu, för det skulle leda oss för långt bort. Det räcker med att säga att egot utgör en partikel som har avskilts från det mer vidsträckta medvetandet, som fortfarande förblir i alla människor. Om inte denna avskilda del integreras med sitt ursprung, dör den. Att avskiljas och att dö är därför relaterat, på samma sätt som att återförenas och att leva är relaterat och ömsesidigt beroende. Egots tillvaro, frånvaro av välbehag samt döden hänger direkt samman, på samma sätt som det verkliga jaget, högsta välbehag samt livet hänger direkt samman. Den som är rädd för att släppa egot, som är rädd för och förnekar välbehag på grund av den rädslan, måste därför söka upp döden. Detta är dödens sanna innebörd. Den är att förneka den sanna, ursprungliga livskärnan.

Allt detta, mina vänner, kan leda till missförståndet att man borde undvara egot. Många andliga lärar har olyckligtvis gjort detta misstag och därmed orsakat förvirring hos sina anhängare. Ingenting kan vara längre från sanningen än att egot ska bortses från eller negligeras. Att göra det skulle bara leda till den motsatta ytterligheten, och båda ytterligheterna är alltid lika felaktiga, skadliga och farliga.

Människor som under en hel livstid – nej, ofta under flera livstider – har överbetonat egot, i den felaktiga tanken om att det inte bara är tryggt, utan är livet i sig, blir trötta. De blir trötta eftersom varje själsrörelse som bottenar i missuppfattningar är utmattande av dess själva natur. Den får människor att inskränka sig för att desperat hålla sig kvar. De olika falska sätten att få lindring från ett inskränkt ego innebär alltid en försvagning av egot. Om egot å ena sidan är för starkt, måste det oundvikligen vara för svagt å den andra. Jag uttrycker detta i praktiska termer för er som arbetar på denna väg: I den utsträckning som du är rädd för att släppa taget om egots kontroll på grund av att du tror på den falska idén om att du kommer att förlora styrka om du släpper taget, i samma utsträckning kan du inte hävda dig själv på grund av att du är rädd. Ju mer du är kapabel att överlämna dig till dina känslor, till den kreativa processen, till de okända kvaliteterna i livet självt, till en partner – desto starkare måste du vara. Du kommer då inte att vara rädd för att fatta beslut, att göra misstag, att möta svårigheter. Du kommer att förlita dig på dina egna resurser, ha integritet i dina egna synsätt, betala priset för den egna jagförnimmelsen, hävda dina rättigheter samtidigt som du frivilligt och villigt uppfyller dina skyldigheter, inte utifrån rädsla för en auktoritet eller för konsekvenserna av ett ogillande. Egots styrka i ett sådant sunt självhävdande

gör att det blir möjligt att överlämna sig själv. Svagheten hos ett ego som fruktar eget ansvar gör det däremot omöjligt att överlämna sig själv och omöjliggör därmed välbehag. Den som vanemässigt överbelastar och utmattar egots förmågor kommer då att söka efter en falsk lättnad. En sådan falsk lättnad kan anta många former. En av de grövre formerna är sinnessjukdom, där egots funktioner är helt utslagna. I mindre grova fall tar den form av neurotiska uttryck, där egot är oförmöget att använda sina förmågor att vara stark, självständig och självansvarig. Eller den kan anta formen av alkoholism, drogmissbruk och alla de konstgjorda sätten att uppnå lättnad från ett överspönt ego som är berövat på välbehag för att rädslan för att överlämna sig till den kreativa processen är för stor.

Det är därför av största vikt att förstå vilka egots förmågor är, hur man använder dem och var egots begränsningar finns. Vi kommer att gå in mer i detalj i detta i framtiden; allt jag vill säga just nu är detta: Egot måste veta att det endast är en tjänare till det större, inre väsendet. Dess huvudsakliga funktion är att medvetet söka kontakt med det större, inre jaget. Det måste veta sin plats. Det måste veta att dess styrka, potential och funktion är att besluta sig för att söka kontakt, att begära hjälp från det större jaget, för att upprätta en varaktig kontakt med det. Egots uppgift är därtill att upptäcka hindren som ligger mellan det och det större jaget. Även här är dess uppgift begränsad. Insikten kommer alltid inifrån, från det verkliga jaget, men den kommer som ett svar på egots önskan om att förstå och förändra falskhet, destruktivitet, misstag. Egots uppgift är med andra ord att formulera tanken, avsikten, önskan, beslutet. Men dess begränsning ligger i verkställandet av tanken, avsikten, önskan.

Efter att ha fullgjort sin uppgift att besluta sig för sannfärdighet, integritet, ärlighet, ansträngning och god vilja, måste det kliva åt sidan och låta det verkliga jaget komma fram med sin intuition och inspiration som sätter takten och styr den individuella vägen. Egot måste om och om igen välja, besluta och avse att följa den utvecklingen. Det måste vara villigt att lära sig inifrån och förstå det omedvetnas djupare språk, som först är dunkelt men som senare blir allt tydligare. Det måste lära sig att tolka budskapen från det destruktiva omedvetna liksom från det ännu djupare omedvetna verkliga jaget, med all dess underbara kreativitet och konstruktivitet. Egot måste ge sitt helhjärtade stöd, sin riktade ansträngning, sin mest konstruktiva inställning och odelade uppmärksamhet till den inre vägen. Det måste känna till sin begränsning vad gäller den djupa visdomen, vägens individuella rytm, tidsanpassningen, styrkan att härda ut i svåra tider, och påkalla det verkliga jagets obegränsade resurser. Det måste utveckla en sinnrikhet för att förnimma det subtila samspelet mellan det alltmer vakna egot och det alltmer manifesta verkliga jaget, så att det kan lära sig när det ska vara starkt och hävdande för att övervinna motstånd, avslöja ursäkter och rationaliseringar, och när det ska kliva åt sidan i en mer passiv, lyssnande och lärande inställning. Egot kan liknas med armar och händer som rör sig mot livets källa och som upphör att röra sig när deras funktion inte längre består av något annat än att ta emot.

Må ni alla verkligen dra nytta av detta föredrag. Må ni studera det på djupet, meditera över det. Studera mening för mening, så som det gäller för dig. Meditera med önskan om att använda det, inte bara genom att förstå det teoretiskt, utan genom att verkligen söka den delen av dig som är evig, som verkligen är tillräcklig och som alltid befinner sig i underbar, extatisk fröjd. För detta är din födslorätt. Priset är en viss ansträngning för att övervinna lättja, motstånd och falska trygghetsmedel.

Det innefattar även att utforska betingelserna som möjliggör kontakten med det verkliga jaget. Egots jag måste vara förenligt med det verkliga jaget. Det verkliga jaget transcenderar den yttre moralens platta lagar; du behöver därför ha modet att vara i din egen sanning snarare än att svära trohet till den allmänna uppfattningen, en auktoritet, samhället i stort. En sådan underkastelse sker endast utifrån rädsla och girighet, feighet och opportunist. Yttre moral är alltså inte nödvändigtvis ett tecken på en verklig, inre moral. Det verkliga jaget har dock ytterst fordrande normer för verklig moral, av en djupare natur än det förstnämnda slaget. Man måste se var det finns själviskhet, grymhet, självcentrering, girighet, oärlighet i själen, om än endast i ringa form. Varje sådan partikel, oavsett hur utspädd den är av äkta godhet, står i vägen – särskilt när den inte känns igen, när den förnekas eller ursäktas. Om du lurar dig själv genom att försöka lura livet, gör du dig oförenlig med ditt eget innersta kreativa väsens lagar och kraft. Upptäck alltså områdena där du fuskar. De kan i hög grad vara dolda, men de finns alltid i den utsträckning som olycka och missnöje finns, sålunda i den utsträckning du är separerad från ditt verkliga jag. Var i frid, var välsignade, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24